

ת"פ 40490/09/18 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, שלוחת רמלה נגד קאיד אבו זקיקה, זיד אבו זקיקה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 40490-09-18 מדינת ישראל נ' אבו זקיקה ואח'
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל

משטרת ישראל

שלוחת רמלה

באמצעות ב"כ עוה"ד חן זערור

המאשימה

נגד

1. קאיד אבו זקיקה

באמצעות ב"כ עוה"ד גיל אלדמן

2. זיד אבו זקיקה

באמצעות ב"כ עוה"ד ערן ראו

הנאשמים

הכרעת - דין

כתב-האישום מייחס לנאשמים עבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ופציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 + 335 (א) (2) לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 17.9.18 תקפו שני הנאשמים את המתלונן כמתואר בעובדות כתב-האישום.

יצוין, כי סעיף 4 לעובדות מוסר כי נאשם 1 תקף את המתלונן, בין השאר, בכך שניפץ בקבוק בירה על כתפו, כאשר חתיכה מן הבקבוק השבור נותרה בידו. כפי שנראה, ביחס לעובדה זו לא הוצגו ראיות והנאשמים מזוכים בזאת מטענה זו ומהעבירה המצמיחה אותה.

אציין כבר עתה, כי כל האירוע הפלילי מתועד במצלמות האבטחה.

במסגרת פרשת התביעה, השאלה המרכזית שעמדה במחלוקת (עד אשר הנאשמים העידו להגנתם) הייתה האם

עמוד 1

הדמויות הנצפות במצלמות האבטחה הן נאשמים 1 ו- 2 ?

התברר, שבמהלך פרשת ההגנה, הודו הנאשמים כי נכחו במקום והם אלו הנצפים במצלמות.

אפנה בעניין זה למתואר במצלמות, כפי שתיארתי בעמוד 13 שורות 4 - 8 לפרוטוקול.

להוכחת זיהויים של נאשמים 1 - 2, כאנשים המתוארים במצלמות ואשר ביצעו את המעשים האלימים הנתענים, הביאה המאשימה את הראיות הבאות:

ראשית, עדותו המהימנה והאמינה של רס"ר גרשון מיכאלשווילי, אשר רשם את זיכרון הדברים ת/1, שלפי הוא צפה במצלמות האבטחה וזיהה את שני הנאשמים. התרשמתי כי לשוטר זה היכרות טובה עם הנאשמים מתוקף תפקידו וניתן לקבוע ממצאי עובדה לפי עדותו, מה גם שמצלמות האבטחה בהחלט מתארות את הנאשמים באופן המאפשר את הזיהוי.

אפנה בעניין זה לעדותו בעמוד 13 שורה 18 והלאה.

אני מקבל את תשובתו כי הוא לא נדרש להכשרה מיוחדת כדי לזהות בני אדם - זוהי תכונה אנושית בסיסית שאינה מחייבת הכשרה, כאשר מדובר בבני אדם שיש ביניהם היכרות טובה (עמוד 15 שורה 6).

אכן, העד כתב כי ראה בתצלום תנועת דקירה באמצעות שבר בקבוק ועניין זה אינו נצפה בסרטון. יחד עם זאת, אין בכך כדי ללמד על קיומו של זיהוי שגוי של הנאשמים (עמוד 15 שורה 21).

אני מקבל את תשובתו כי זיהה את הנאשמים "פנים של אדם, יש לי היכרות טובה עם אותם אנשים ואני לא מתבלבל" (עמוד 17 שורה 3).

שנית, עדותו של רס"ר יברגני דודנוביץ, אשר זיהה את שני הנאשמים בסרטון (ת/2).

התרשמתי, כי העד מכיר את השניים וזיהה אותם בוודאות.

אכן, גם עד זה טעה לחשוב כי תקיפת המתלונן הייתה גם באמצעות שבר הבקבוק, אך אין בכך כדי לדחות את כל עדותו בעיקר ביחס לזיהוי והיא משתלבת עם זיהוי קודמו ויתרת הראיות.

אני מקבל את דבריו: "...הסתכלתי אחד, אחד אין פה הנחות" (עמוד 23 שורה 22).

שלישית, המתלונן אשר הוכרז עד עוין ואמרתו במשטרה הוגשה במסגרת סעיף 10א לפקודת הראיות, אישר כי נפגש עם הנאשמים (עמוד 25 שורה 20, עמוד 26 שורה 20).

הוא אישר כי האירוע אכן התרחש (עמוד 25 שורה 28).

אגב, בעת עדותו פלט נאשם 2 כלפיו אמרה המלמדת כי אכן הוא נכח במקום: "הערה: זייד פונה לעד "אני אמרתי לך משהו?" (עמוד 26 שורה 25).

עיון באמרתו של המתלונן (ת/5) שאותה אני מקבל חלף עדותו, משום שהעד אישר את עיקר עדותו, וניכר היה כי אינו שש להפליל את הנאשמים בעדותו, מלמד על הנטען בכתב האישום, למעט הדקירה באמצעות שבר הבקבוק (עמוד 1 שורה 4 והלאה).

עין בת/5 מלמד כי העד מכיר את הנאשמים. הוא מסר את תיאורם (שורות 17, 20) והוא זיהה אותם בתמונות שהוצגו לו (שורות 24, 32).

כאמור, אני מקבל את אמרתו במסגרת סעיף 10א לפקודת הראיות.

אפנה לשתיקותיו של המתלונן בעדותו (עמוד 34 שורה 5, 7, 9, 11) המדברות בעד עצמן ומחזקות את המסקנה כי יש לאמץ את אמרתו במשטרה חלף עדותו, מה גם שהיא נתמכת בנראה במצלמות האבטחה.

רביעית, כפי שנראה הנאשמים הודו בפרשת ההגנה כי הם אלו הנצפים במצלמות האבטחה ולפיכך כל הליך החקירות הנגדיות בעניין זה התברר להיות הליך של התפלשות בסרק.

אכן, באורח מפתיע, בניגוד לדרך ניהול ההליך ולאמרותיהם במשטרה, הנאשמים העידו כי אכן נכחו במקום והם אלו שנצפים במצלמות האבטחה.

נאשם 1 העיד: "הייתי בזירה" (עמוד 39 שורה 11). לדבריו, הוא חווה מעין קנטור מצדו של המתלונן, הוא פגש בו, לחץ את ידו, המתלונן דחף אותו, הנאשם דחף אותו בחזרה, הוחלפו "מילים לא יפים", ביקש לרדוף אחריו "שברתי בקבוק, הוא נפל והשתפשף ביד, רבנו בידיים ככה סתם" (עמוד 39 שורה 16 והלאה).

נאשם 2 העיד: "אני הייתי אבל לא נגעתי באף אחד, תפסתי מקל, אמרתי אם מישהו יתקרב אלי אני אגן על עצמי"

(עמוד 42 שורה 7 והלאה). לטענתו, לא נתן למתלונן מכה בראש (עמוד 42 שורה 10).

כל זאת, בניגוד לאמרותיהם של הנאשמים במשטרה שלהלן:

הודעת נאשם 1 במשטרה מתאריך 19.9.18 (ת/6) הוא הכחיש שתקף את המתלונן (שורה 2).

בהודעת נאשם 1 במשטרה מתאריך 23.9.18 (ת/7) הוא שמר על זכות השתיקה ולא אמר דבר גם לאחר שסרטון מצלמות האבטחה הוצג בפניו (הפנה פניו מן הסרטון)(שורה 13). אחר טען שהאדם הנצפה "זה לא אני" (שורה 28).

בהודעת נאשם 2 במשטרה מתאריך 23.9.18 (ת/9) הוא הגיב באופן סתמי "לא יודע" (שורה 6). אחר טען כי הנראה במצלמות "זה לא אני" (שורה 11).

שינוי כזה של זירת המחלוקת בצורה היורדת לשורשו של עניין הופכת את עדותם של הנאשמים לבלתי מהימנה או אמינה ואני דוחה אותה.

התנהלות שני הנאשמים כמתואר בסרטון, נוכח עדותם הבלתי מהימנה שלא העניקה הסבר כנדרש, מובילים למסקנה כי הם חברו יחד לפגוע במתלונן, ולפיכך יש להרשיעם בקשירת קשר ותקיפת המתלונן בצוותא חדא.

אין לומר כי נאשם 2 סייע לנאשם 1 - הוא לא נותר במעגל החיצוני לביצוע העבירה, אלא נכח במקום, נקט במעשה אלים בפני עצמו במסגרת קשירת הקשר וחלוקת התפקידים הספונטאנית בין השניים.

קשירת הקשר נלמדת גם מתוך התנהגותם של שני הנאשמים.

אני קובע כי המאשימה הוכיחה, כנדרש בפלילים, את הנטען בכתב-האישום, למעט עניין הפציעה, כפי שביארתי לעיל.

על כן, אני מרשיע את הנאשמים בעבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, ה' חשוון תש"פ, 03 נובמבר 2019, במעמד הצדדים